

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 403/05
20.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Мирослава Цветковића, Драгана Јоцића и Драгана Аћимовића, чланова већа и саветника Врховног суда, Гордане Маравић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због два кривична дела разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије, решавајући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Чачку и браниоца оптуженог – адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Чачку, К. 137/04 од 24. јануара 2005. године, у седници већа одржаној, дана 20. априла 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе Окружног јавног тужиоца у Чачку и браниоца оптуженог АА, па се **ПОТВРЂУЈЕ**, пресуда Окружног суда у Чачку, К. 137/04 од 24. јануара 2005. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Чачку, К. 137/04, од 24. јануара 2005. године, оглашен је кривим АА, због два кривична дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, за која је суд претходно утврдио појединачне казне затвора у трајању од једне године и у трајању, од једне године и три месеца, те осудио оптуженог на јединствену казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, у коју се урачунава време проведено у притвору, од 04. децембра 2004. године, до правноснажности пресуде.

Оптуженом је изречена мера безбедности, одузимања ножа, као предмета извршења кривичног дела, на основу одредбе члана 69. ОКЗ. Оптужени је дужан, да у буџетска средства суда уплати новчани износ од 11.800,00 динара, на име трошкова кривичног поступка и 1.000,00 динара, на име судског паушала.

Против ове пресуде, жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Чачку, због одлуке о казни, с`предлогом, да Врховни суд преиначи првостепену пресуду, тако што ће оптуженом изрећи јединствену казну затвора у дужем временском трајању;

- бранилац оптуженог, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и одлуке о казни, с`предлогом да Врховни суд преиначи првостепену пресуду, тако што ће оптуженог огласити кривим за продужено кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС и осудити га на казну затвора у краћем трајању од оне у првостепеној пресуди.

Републички јавни тужилац у поднеску, Ктж. 535/05 од 29. марта 2005. године, предложио је, да Врховни суд уважи жалбу Окружног јавног тужиоца у Чачку и преиначи побијану пресуду у смислу жалбених предлога, односно, да одбије жалбу браниоца оптуженог, као неосновану.

Врховни суд је у седници већа размотрио све списе кривичног предмета, заједно са побијаном пресудом и изнетим предлогом Републичког јавног тужиоца, па је оценивши наводе изјављених жалби, нашао:

Жалбе нису основане.

Испитујући побијану пресуду по службеној дужности у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, Врховни суд није нашао битне повреде одредаба кривичног поступка, као ни повреде кривичног закона, учињене на штету оптуженог, у пресуди или поступку који је претходио њеном доношењу.

Битне повреде одредаба кривичног поступка, бранилац оптуженог истакао је само деклараторно жалбене основе, са којих побија првостепену пресуду, али, образложење жалбе, указује да је у питању само повреда кривичног закона. Наиме, бранилац сматра да је, инкриминисане радње оптуженог АА, требало правно квалификовати као продужено кривично дело, јер се ради о истом учиниоцу, истородном кривичном делу, односно, инкриминисаним радњама, које су повезане у једну логичну целину.

Ови наводи жалбе браниоца оптуженог неосновани су, јер је по оцени Врховног суда, првостепени суд правилно применио кривични закон, претходно утврдивши потпуно и правилно одлучне чињенице, које су од значаја за пресуђење и огласио кривим оптуженог АА за два кривична дела разбојништва, учињена на начин описан у изреци пресуде, при чему је остварио па је све објективне и субјективне елементе бића ових кривичних дела, прописаних у кривичном закону у члану 168. став 1. КЗ РС.

Наиме, иако се ради о истом учиниоцу инкриминисаних радњи, истоврсном кривичном делу, што представља једине заједничке моменте инкриминисаних радњи, остали елементи не могу се повезати, ни са чињеничног, ни са правног становишта.

У конкретном случају, ради се о две самосталне кривично-правне целине, посматрајући са становишта чињеничних момената, па се оне не могу повезати, ни по начину извршења, ни по месту извршења, а кључни чињенични моменат, који раздваја ове инкриминисане радње, јесу различите личности оштећених, према којима је примењена сила и претња, а што ово кривично дело чини специфичним и јединственим догађајем. Различитост личности оштећених, чини ова кривична дела засебним целинама, без могућности тражења нужних или варијабилних елемената који би оправдали примену конструкције продуженог кривичног дела.

Природа кривичног дела разбојништва, као сложеног, које се састоји од примене силе или претње према оштећеном у циљу савладавања отпора жртве, а након тога одузимању покретних ствари од оштећеног, у намери прибављања противправне имовинске користи, не дозвољава примену правне конструкције продуженог кривичног дела.

Према томе, првостепени суд правилно је применио кривични закон, када је нашао да је оптужени АА, извршио два кривична дела разбојништва у објективном и субјективном смислу, поступајући са директним умишљајем, при чему је урачунљивост оптуженог била смањена, али не битно. Тиме је остварио законска обележја кривичних дела за које је и оглашен кривим - разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС.

Одлука о казни предмет је жалбе Окружног јавног тужиоца, и браниоца оптуженог, а које жалбе побијају ову одлуку са различитих аспеката - тврдње подносилаца жалбе, да је јединствену казну требало поштрити или ублажити.

Жалбе нису основане, ни са становишта ових навода, који се односе на одлуку о казни, јер је оцена Врховног суда, да је првостепени суд правилно утврдио и ценио све околности у смислу одредбе члана 41. ОКЗ, на страни оптуженог. Наиме, оптужени АА је признао кривично дело, оштећени га не терете, ради се о младом човеку рођеном 1981. године, који је критичном приликом поступао у стању смањене урачунљивости, јер је зависник од употребе опојне дроге, који се подвргао лечењу, да поред тога болује од хепатитиса Ц, па је првостепени суд, оправдано, овим околностима дао значај особито олакшавајућих, имајући при томе у виду посебно, признање оптуженог, што је допринело утврђивању одлучних чињеница.

С`тога су примењене одредбе члана 42. и 43. ОКЗ и оптуженом изречене, како појединачне тако и јединствена казна затвора испод законом прописаног минимума, за предметна кривична дела, а што износи три године затвора.

При томе цењене су и отежавајуће околности, да је оптужени оглашен кривим за кривично дело из члана 245. став 3. ОКЗ, али такође, да се ради о другој врсти кривичних дела, без елемената насиља.

Бранилац није истакао у жалби нове околности, које би биле од утицаја на одмеравање казне у смислу њеног ублажавања, а тако ни јавни тужилац, који само предлаже друкчију оцену утврђених олакшавајућих и отежавајућих околности, као и степена друштвене опасности извршених кривичних дела.

По оцени Врховног суда, правилно је применио првостепени суд одредбе члана 42. и 43. ОКЗ и оптуженом изрекао појединачне казне затвора у трајању од једне године и у трајању од једне године и три месеца, испод законом прописаног минимума, који је у конкретном случају три године, те осудио оптуженог АА, за два кривична дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС (такође уз примену одредаба кривичног закона о ублажавању казне), на јединствену казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, са урачунатим притвором.

Релевантним околностима, од утицаја на избор и висину кривичне санкције, првостепени суд је дао значај који им припада, па су појединачне и јединствена казна, на коју је осуђен оптужени, сразмерне тежини и степену друштвене опасности, како посебном тако и општем, при чему је степен кривичне одговорности правилно цењен у контексту одлучне чињенице, да је оптужени зависник од употребе опојне дроге, а у својој одбрани је изјавио да је вољан да се добровољно подвргне лечењу.

У процесу индивидуализације казне, првостепени суд је ускладио све ове релевантне околности са изреченим казнама затвора (како појединачним тако и јединственом), па је Врховни суд оценио да ће овако изречене казне испунити захтеве специјалне превенције у смислу деловања на оптуженог да убудуће не врши кривична дела, а такође и циљеве генералне превенције, односно, утицаја казне на потенцијалне учиниоце кривичних дела, те тако остварити сврху кажњавања прописану законом у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција (члан 5. став 2. и члан 33. ОКЗ).

Мера безбедности, из члана 69. ОКЗ – одузимања предмета којим је кривично дело извршено, изречена је, сагласно закону и ваљано образложена у побијаној пресуди.

Због наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде, у смислу одредбе члана 388. Законика о кривичном поступку.

Записничар, Председник већа-судија,

Гордана Маравић, с.р. Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ